

## **U z n e s e n i e**

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. februára 2008 v Bratislave v trestnej veci obžalovanej **L. O.**, pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. (zákona č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 31. decembra 2005) v znení účinnom do 1. septembra 1999 a iné, o odvolaní poškodenej E. P. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. apríla 2007, sp. zn. 21 T 7/05, rozhodol

### **t a k t o :**

Podľa § 256 Tr. por. (zákona č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) odvolanie poškodenej E. P. **s a z a m i e t a.**

### **O d ô v o d n e n i e :**

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 20. apríla 2007, sp. zn. 21 T 7/05, bola obžalovaná **L. O.** uznaná za vinnú z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. septembra 1999, ktorého sa mala dopustiť v čiastkovom útoku v bode 8/ tohto rozsudku na tom skutkovom základe, že

v presne nezistených dňoch v období od 1. septembra 1994 do 30. septembra 1994 v M. – predajňa elektro na ul. X. v N. vylákala od E. K. sumu 213 000 Sk a jej prostredníctvom od P. H. sumu 1 271 000 Sk, za ktoré im prisľúbila kúpiť mierne ojazdené motorové vozidlá, a to štyri vozidlá zn. Škoda Felícia, štyri vozidlá zn. Škoda Forman a jedno vozidlo zn. Ford Tranzit, motorové vozidlá nekúpila a uvedené peniaze použila pre vlastnú potrebu, čím spôsobila E. K. škodu vo výške 213 000 Sk a P. H. škodu vo výške 1 271 000 Sk.

Podľa § 250 ods. 4 Tr. zák. v znení účinnom do 1. septembra 1999 s použitím § 40 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, ktorého výkon jej bol podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanej uložená povinnosť nahradiť poškodenej E. K. škodu vo výške 213 000 Sk.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. boli poškodení E. P. a S. P. s uplatnenými nárokmi na náhradu škody odkázaní na konanie o veciach občianskoprávných.

Nakoľko obžalovaná ani prokurátor nepodali proti tomuto rozsudku odvolanie, tento sa stal vo výrokoch o vine a treste obžalovanej O. právoplatným dňom 29. mája 2007.

Proti výroku o náhrade škody, ktorý sa jej týka, podala v zákonom stanovenej osemdňovej lehote odvolanie poškodená E. P.

V odvolaní namietala, že na jej odkázanie na občianske súdne konanie nebol dôvod, nakoľko v konaní bolo preukázané, že ňou uplatňovanú škodu vo výške 920 000 Sk jej obžalovaná spôsobila. Nestotožňuje sa preto s názorom súdu, že v otázke náhrady škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie. Ďalej namietala neprimeranosť uloženého trestu obžalovanej, keď tejto bol uložený podmiennečný trest odňatia slobody, hoci obžalovaná žalovaným konaním spôsobila škodu veľkého rozsahu, čo v súvislosti s tým, že ani nebola zaviazaná uhradiť poškodenej spôsobenú škodu znamená, že de facto vôbec nebola potrestaná. Preto žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody zrušil a v zmysle § 228 Tr. por. jej priznal nárok na náhradu škody vo výške 920 000 Sk za súčasného uloženia primeraného obmedzenia podľa § 59 ods. 2 Tr. zák., ktorým sa obžalovanej uloží v skúšobnej dobe podľa svojich síl nahradiť ňou spôsobenú škodu.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku odkázanie poškodenej E. P. s uplatneným nárokom na náhradu škody na konanie o občianskoprávných veciach odôvodnil tým, že pre rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania vzhľadom k tomu, že nie je nesporná finančná čiastka, ktorá bola zo spôsobenej škody obžalovanou vrátená.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie o odvolaní poškodenej vykonal dňa 19. februára 2008 verejné zasadnutie.

Na tomto verejnom zasadnutí navrhli zástupkyňa generálneho prokurátora a (toho času už) odsúdená Ľ. O. odvolanie poškodenej zamietnuť ako nedôvodné. Poškodená E. P. žiadala svoj uplatnený nárok na náhradu škody priznať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc v intenciách § 564 ods. 4 teraz účinného Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), primárne nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a v zmysle § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť dotknutého výroku rozsudku o adhéznom konaní, pričom zistil, že odvolanie poškodenej nie je dôvodné.

V čiastkovom útok v bode 8/ napadnutého rozsudku krajský súd skutkovo ustálil (toho času už právoplatne), že obžalovaná podvodným konaním spôsobila škodu vo výške 1 271 000 Sk.

Poškodená bola družkou P. H., s ktorým žila v spoločnej domácnosti až do 5. mája 1999, kedy P. H. zomrel (teda ešte pred začatím trestného stíhania v predmetnej veci) a podľa jej tvrdenia, ktoré nebolo vyvrátené, išlo o spoločne nadobudnuté finančné prostriedky, o ktoré ich obžalovaná podviedla. Preto si uplatnila proti obžalovanej nárok na náhradu škody podľa § 43 ods. 1, ods. 2 Tr. por. (v znení zákona č. 173/2000 Z. z.), a to do zápisnice o výsluchu svedka – poškodeného z 8. septembra 2000, v celkovej výške 1 370 000 Sk.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. ak odsudzuje súd obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému majetkovú škodu, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok včas uplatnený (§ 43 ods. 2).

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. ak niet podľa výsledku dokazovania pre vyslovenie povinnosti na náhradu škody podklad alebo ak by bolo pre rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a podstatne by ho pretiahlo, súd odkáže poškodeného na konanie o občianskoprávných veciach, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola poškodená E. P. odkázaná s uplatneným nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie je správny. I keď výška spôsobenej škody je v skutkovej vete napadnutého rozsudku toho času už právoplatne ustálená sumou 1 271 000 Sk, a teda nebola (a ani nemohla byť) predmetom skúmania odvolacieho súdu, spornou otázkou aj po vykonaní dokazovania zostala výška peňažnej sumy, ktorú mala obžalovaná vrátiť zomrelému P. H. Z výpovedí svedkyne E. K. z prípravného konania totiž vyplýva, že časť predmetnej peňažnej sumy obžalovaná skutočne menovanému vrátila, avšak rozpory v jej výpovediach ohľadne výšky vrátenej peňažnej sumy neboli odstránené ani v prípravnom konaní ani na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na tieto rozpory nie je možné ustáliť výšku vrátenej peňažnej sumy. K vráteniu peňazí podľa nej malo totiž dôjsť v niekoľkých postupných platbách, pričom rozporný je tak počet, ako aj výška týchto platieb. Pri absencii listinných dôkazov a existencii uvedených rozporov v podstatnej svedeckej výpovedi nie je možné otázku nároku na náhradu škody poškodenej E. P. vyriešiť bez ďalšieho dokazovania, ktoré by však bolo nad rámec trestného konania, zvlášť v štádiu konania kedy už je o otázke viny a trestu obžalovanej právoplatne rozhodnuté. Preto je nevyhnutné, aby si tento nárok poškodená uplatnila v občianskom súdnom konaní.

Pokiaľ ide o námietky poškodenej ohľadne neprimeranej miernosti trestu uloženého obžalovanej, keď tejto bol uložený (len) podmienený trest odňatia slobody, tieto odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnené, nakoľko na základe

odvolania poškodenej bolo možné preskúmať len výrok o náhrade škody, ktorý sa jej týka.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunuciáte tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :**    **Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.**

V Bratislave 19. februára 2008

**JUDr. Emil B d ž o c h, v. r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: